

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 77 LEBBS naujienos 2014 m. lapkritis

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

*Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių
sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų
bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius.*

Šiame numeryje:

*Apie gyvenimą tremtyje
Mūsų tikėjimo istorijos eskizai. Bažnyčia IV amžiuje (II dalis)
Įspūdžiai iš EBF metinio tarybos posėdžio
EBF maldos kalendorius*

Apie gyvenimą tremtyje

Neseniai teko atsakyti į klausimą: koks bažnyčios vaizdinys buvo ypač svarbus mano vaikystėje, augant po sovietinio režimo spaudimu? Pagalvojusi atsakiau, jog tikriausiai pats ryškiausias bažnyčios vaizdinys būtų gyvenimas tremtyje. Ne tik dėl to, jog Sibiro tremtis yra mano šeimos istorijos dalis. Tam tikra prasme mes visi tapatinomės su Izraelio tauta, atsidūrusia svetimoje žemėje, kurioje vyravo priešiška pasaulėžiūra. Tai buvo labai panašu į mus supančią ir spaudžiančią demonstracijų, „šventųjų raštų“ ir partijos susirinkimų „liturgijos“ erdvę.

Viena iš svarbių bažnyčios užduočių buvo neužmiršti „namų“ - kalbėti apie Dievo Karalystę ir melsti jos atėjimo. Tikėti kitokiais dalykais nei tikėjo, ar bent jau teigė tikinti, mus supanti visuomenė. Tikėti, nors mažai kas galėjo įsivaizduoti, kad tokia galinga imperija kaip Sovietų Sąjunga kada nors galėtų žlugti. Skelbti Dievą, esantį virš tokių struktūrų, ir daug galingesnį nei jos.

O tuomet toji didelė ir galinga sovietinė imperija staiga žlugo. Po euforijos bangos, kuomet visi, kas netingėjo, plūdo į bažnyčias, prasidėjo antroji tremtis, nors ir kitokio pobūdžio. Man rodos, kad šioji tremtis tęsiasi ir dabar. Skirtingai nei anksčiau, kalbėti apie Dievą ir Jo Karalystę niekas netrukdo, bet - nelabai kas ir klausosi. Dauguma mūsų ir mūsų bendruomenių tebesijaučiame esantys svetimoje žemėje, nors ir nesu tikra, ar visada to priežastis - mūsų ištikimybė Kristaus liudijimui, ar tiesiog nežinome, kaip elgtis ir kaip bendrauti su šiuo nauju Babilonu.

597 metais prieš Kristų, į Jeruzalę įžengė babiloniečių kariuomenė, netrukus su savimi išsivedusi tūkstančius Jeruzalės gyventojų. Tokiu būdu dalis Dievo tautos atsidūrė svetimoje vietoje, tremtyje, Babilone, tarp žmonių, išpažinusių visai kitokią, pagonišką pasaulėžiūrą.

Po trejų metų pranašas Jeremijas šiems žydų tremtiniams parašė laišką. To laiško kopiją randame Jeremijo pranašystės 29 skyriuje (1. 4-7):

Štai žodžiai laiško, kurį pranašas Jeremijas pasiuntė iš Jeruzalės seniūnams, išlikusiems tarp tremtinių, kunigams, pranašams ir visiems žmonėms, kuriuos Nebukadnecaras buvo ištrėmęs iš Jeruzalės į Babiloną.

„Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, visiems tremtiniams, ištrėmtiems iš Jeruzalės į Babiloną: ⁵ ‘Statykitės namus, įsikurkite. Veiskite sodus, valgykite jų vaisius. ⁶ Veskite žmonas, gimdykite sūnus ir dukteris, ieškokite žmonių savo sūnums ir leiskite dukteris už vyrų, kad ir jiems gimtų sūnūs ir dukterys. Jūsų privalo tenai daugėti, o ne mažėti. ⁷ Rūpinkitės gerove miesto, į kurį jus ištrėmiau, ir melskitės už jį VIEŠPAČIUI, nes jo gerovė jūsų gerovė.’”

Įdomu tai, kad tremtiniams duotas įsakymas buvo keistai paprastas: statytis namus, veisti sodus, kurti šeimas. Jų ištikimybė Izraelio Dievui turėjo prasidėti ne nuo ypatingų darbų, bet gyvenimo paprastume, kasdienybėje. Čia gyvenimas nebuvo padalintas į „šventą“ ir „pasaulietišką“ puses, kas neretai būdinga mums. Viešpats įsako nebijoti įleisti šaknų, nes tremtis truko – truks – ilgai.

Antra, Viešpats liepia rūpintis savo tremties miesto gerove. Jeruzalės tremtiniams buvo liepta ne tik būti ištikimiems paprastuose gyvenimo dalykuose; jiems buvo neleista atsitverti savo subkultūros sienomis, tarp kurių jie galėtų jaustis saugūs nuo Babilono pagonybės pavoju. Ne; jiems buvo įsakyta melstis ir dirbti, kad Babilonas galėtų klestėti. Tikėti, jog Dievas gali veikti ir toje pagoniškoje kultūroje. Tai buvo šių tremtinių misija, o ne vien laikina išgyvenimo strategija: ieškoti taikos ir klestėjimo miestui, kuris visais atžvilgiais buvo priešingas gyvajam Dievui. Ir Babilonas iš tiesų klestėjo, net ir keičiantis valdžioms ir galybėms. Ne veltui tenykštė žydų bendruomenė tapo vienu svarbiausių žydų dvasinių centrų.

Tai buvo Viešpaties žodis, per Jeremiją pasiųstas Jeruzalės tremtiniams. Bet jis skirtas ir mums, jeigu tik esame pasiruošę priimti šio laiško žinią: net ir mūsų Babilone galima ieškoti Dievo, Jį mylėti, Jam tarnauti ir būti vilties nešėjais.

Lina Andronovienė ✓

*Mieli TDE skaitytojai,
Pristatome Jums penktąjį pastoriaus Alberto Latužio straipsnį iš krikščionybės istorijos serijos.*

Krikščionybė IV amžiuje (II dalis)

Arijonizmas ir Pirmasis Visuotinis Bažnyčios susirinkimas Nikėjoje

IV a. pirmojoje pusėje kilo vienas didžiausių teologinių ginčų, kurio iniciatorius buvo presbiteris iš Aleksandrijos Egipte – **Arijus**. Jis pradėjo skelbti, kad Kristus buvo ne Dievo įsikūnijimas, bet tikrai pirmasis tobulas Dievo kūrinys. Arijus neigė ir tai, kad Šventoji Dvasia yra Dievas. Taigi jis viešai neigė Trejybės doktriną. Arijus mokėjo labai įtaigiai ir suprantamai kalbėti žmonėms ir per trumpą laiką patraukė į savo pusę daug vyskupų, o per juos ir daugybę žmonių. Konstantinui, tuomet valdžiusiam rytinę ir vakarinę imperijos dalis, atrodė, kad valstybė pradeda skilti dėl „teologinių niekniekių“. Buvo bandyta sutaisyti besivaidijančias puses, bet nepasisėkė. Todėl Konstantinas nutarė sukviesti visus vyskopus į susirinkimą, kuris įvyko 325 m. Mažonoje Azijoje Nikėjos mieste ir visiems laikams gavo pavadinimą **Nikėjos Pirmasis Visuotinis Bažnyčios susirinkimas**. Jame dalyvavo 380 vyskupų ir daug presbiterių bei diakonų. Istorikas Eusebijas, kuris pats jame dalyvavo, rašė: „Dvasininkijos žiedas iš Europos, Afrikos ir Azijos bendruomenių dabar buvo kartu“. Tai buvo neįprastas reginys ir patiems vyskupams. Juk daugelis iš jų visai neseniai buvo grįžę iš katorgos ar kalėjimo ir ant savo kūno turėjo kankinimo žymes, o dabar jie susirinkę puošniuose rūmuose, ir pats imperatorius pirmininkauja jų susirinkimui. Visa tai liudijo apie naujus valstybės ir Bažnyčios santykius.

Arijonizmas buvo svarbiausia susirinkimo tema. Po ilgų debatų Arijaus mokymas buvo pasmerktas, ir sprendimą pasirašė visi vyskupai, išskyrus du. Buvo priimtas vadinamasis **Nikėjos tikėjimo išpažinimas**. Imperatorius džiaugėsi santarve, bet vėlesni

įvykiai parodė, kokia ji buvo trapi. Nikėjos susirinkimas taip pat priėmė dvidešimt kanonų bažnytiniam gyvenimui sutvarkyti. Buvo pripažinta, kad Romos, Aleksandrijos, Antiochijos, Cezarėjos ir Jeruzalės vyskupai turi aukštesnę valdžią. Kituose kanonuose buvo išaiškintas atskilusiųjų sugrįžimas į bažnytinę bendruomenę, diakonų funkcijos, draudimas dvasininkams kilnotis iš vienos bendruomenės į kitą ir t. t.

Relikvijų garbinimo pradžia

Konstantino motina Elena po apsilankymo Šventojoje žemėje pranešė, kad Jeruzalėje ji radusi kryžių, ant kurio buvo nukryžiuotas Viešpats. Dvasininkija, turėjusi tokioms sensacijoms polinkį, toliau platino šią žinią. Daugelis piligrimų tokių kelionių metu stengėsi „atrasti“ ką nors panašaus: kas vinį, kuria buvo prikaltas Kristus, kas akmenį nuo Jo kapo ir pan. „Radinius“ pradėta viešai demonstruoti, o bendruomenės dėl jų tarpusavyje lenktyniavo. Šiuos daiktus dvasiškai neatgimę žmonės garbino, nes jie priminė jiems dar nesenus pagoniškus kultus.

361 m. imperatoriaus sostą užėmė Julijonas – Konstantino sūnėnas, kurio tėvus imperatorius buvo nužudęs. Julijonas ilgą laiką slėpė savo antikrikščioniškas pažiūras, bet užėmęs sostą nutarė krikščionybei suduoti mirtiną smūgį. Tačiau žiaurių represijų nesiėmė, nes buvo įsitikinęs, jog žmones reikia mokyti, įtikinėti, o ne prievartauti, įžeidinėti ar bausti. Jam įsakius vėl buvo atidaromos pagonių šventyklos. Jis skatino pagonis statyti ligonines, užėigas keleiviams ir šelpti vargšus. Krikščionims buvo uždrausta bet kokia socialinė veikla. Julijonas stengėsi sukiršinti krikščionis su žydais. Norėdamas įgelti krikščionims, davė žydams leidimą atstatyti Jeruzalės šventyklą. Du kartus

buvo pradėti atstatymo darbai, ir abu kartus žemės drebėjimas sugriovė tai, kas buvo atstatyta. Tai buvo suprasta kaip Dievo ženklas, ir po to daugiau niekas šio darbo nebesiėmė.

Julijonas valdė neilgai, nes žuvo kare su persais, ir taip pasibaigė bandymai atgaivinti pagoniškosios religijos sistemą. 380 m. imperatorius Teodozijus išleido ediktą, kuriuo skelbė, kad **krikščionybė yra vienintelė teisėta religija visoje imperijoje**, o kitų religijų išpažinėjai bus baudžiami.

Vienuolystė

Šio reiškinių tėvu laikomas Antanas, gimęs 251 m. Egipte. Jaunystėje jis aplankė vieną krikščionį atsiskyrėlį, padariusį jam didelį įspūdį. Pardavęs savo turta, Antanas apsigyveno netoli šio atsiskyrėlio ir vargindamas savo kūną griežtais pasninkais tikėjosi nugalėti visas pagundas. Didžiausias Antano tikslas buvo siekti šventumo, ir jis siekė jo atsiribodamas nuo šio pasaulio. Tokių atsiskyrėlių atsiradavo vis daugiau.

IV amžiaus pradžioje taip pasielgė **Pachomijus**, bet jis iš visuomenės pasitraukė ne vienas. Su juo Nilo upės saloje apsigyveno nedidelė krikščionių grupė. Jie turėjo atsisakyti santuokinio gyvenimo, apriboti ryšius su išoriniu pasauliu, saikingai maitintis ir nepataikauti kūno poreikiams. Pragyvendavo dirbdami žemę, pindami pintines, virves. Prekes parduodavo, dalį lėšų pasilaikydavo sau, o už likusias šelpdavo vargšus. Amžiaus viduryje tokių atsiskyrėlių grupių padaugėjo. Vengdamas nesusipratimų, Pachomijus naujus narius priimdavo tik po bandomojo laikotarpio. Jis įkūrė vienuolišką bendruomenę ir moterims. Vienuolystės užuomazgos Vakaruose atsirado panašiu metu kaip ir Rytuose.

Vienuolystės atsiradimo priežastys

Siautėjant krikščionių persekiojimams pradėjo įsigalėti nuomonė, kad siekti šventumo ir likti ištikimam Kristui geriausia yra ne šeimoje. Imta

manyti, kad žmogus dėl savo išganymo ir pats turi pasidaruoti. Turėjo įtakos kai kurių filosofų niekinantis požiūris į žmogaus kūną ir jo poreikius. Tačiau svarbiausia priežastis, matyt, buvo vis blogėjanti padėtis Bažnyčioje: pasibaisėtina žemas dvasinis bei moralinis lygis ir aiškūs nukrypimai nuo biblinių principų. Tarp pasirinkusių vienuolystės kelią buvo daug nuoširdžių Kristaus tiesos mylėtojų, kuriuos vargino esama padėtis, ir todėl jie siekė įgyvendinti Jo mokymą atsiskirdami nuo daugumos.

Bet nereikėtų pamiršti, kad vienuolystė jau nuo pat pradžių turėjo ir neigiamų bruožų. Atsiskyrėliams kildavo pagunda demonstruoti savo fariziejišką šventumą, o baisiausias dalykas buvo kūno higienos nepaisymas. Dažnai geru ženklu buvo laikoma niekada nesiprausti. Žymus IV amžiaus asketas **Simeonas Stulpininkas** didelę dalį gyvenimo praleido sėdėdamas ant aukštos kolonos. Jo nuvargintas ir nešvarus kūnas dažnai būdavo nusėtas vočių, kuriose veisėsi kirmėlės. Iškritusią iš žaizdos kirmelę jis dėdavo atgal sakydamas: „Ėsk tai, ką tau duoda Dievas“.

Žymiausi IV amžiaus krikščionių veikėjai

Atanasas Aleksandrietis (apie 300-373) – viena didžiausių krikščionybės figūrų. Gimė graikų krikščionių šeimoje. 319 m. buvo paskirtas diakono pareigoms Aleksandrijos bendruomenėje, o 326 m. tapo Aleksandrijos vyskupu. Aktyviai dalyvavo polemikoje su Arijumi dėl Trejybės doktrinos. Dėl šių teologinių nesutarimų penkis kartus buvo ištremtas ir tremtyje praleido 15 metų. Reikšmingas jo veikalas „Apie įsikūnijimą“, kuriame išdėstytos pagrindinės autoriaus teologinės pažiūros: *Kristus tapo žmogumi, kad mes įgytume dieviškumą. Kristus negalėtų būti mūsų Gelbėtojas, jei būtų žemesnis už Dievą.* Parašė apie 30 veikalų, iš kurių 15 pasiekė mūsų laikus. Dauguma Atanazo veikalų yra nukreipti prieš arijonizmą. Visą gyvenimą jis palaikė Nikėjos tikėjimo išpažinimą.

Ambraziejus Milanietis (339-397) gimė kilmingoje romėnų šeimoje Italijoje. Įdomu tai, kad 374 m. jis buvo paskirtas Milano vyskupu, nors tuomet net nebuvo pasikrikštijęs. Jis tapo žymiu pamokslininku ir Bažnyčios administratoriumi. Skatino bendruomeninį giedojimą, parašė keletą giesmių. Be to, jis padarė didelę įtaką Augustinui, kurį 387 m. pats pakrikštijo. Ambraziejus ištikimai kovojo už Nikėjos tikėjimo išpažinimą.

Jonas Auksaburnis (Chrizostomas, apie 347-407) pagarsėjo kaip vienas žymiausių krikščionių pamokslininkų. Gimė Antiochijoje, kur jį užaugino našle likusi krikščionė motina. Jono mokytojas gyrė jį: „Dieve, kokių moterų esama tarp krikščionių!“

Jonas pasikrikštijo būdamas 18 metų ir pradėjo tarnauti bendruomenėje skaitovu. Vėliau tapo diakonu, o 386 m. buvo ordinuotas presbiteriu (vyresniuoju) ir sakė pamokslus pagrindinėje Antiochijos bažnyčioje. 397 m. buvo išrinktas Konstantinopolio vyskupu. Čia jo bandymai pagerinti sostinės moralinę ir dvasinę atmosferą buvo sutikti labai priešiška. Kadangi jis nesiliovė kritikavęs aukštuomenės ydų, imperatorienė Eudoksija sukurstė prieš jį vietos dvasininkus, ir Jonas buvo nušalintas nuo pareigų, o imperatorius jį ištrėmė. Eiliniai krikščionys dėl to ėmė maištauti, ir imperatorius, išsigandęs pasekmių, Joną sugražino. Tačiau Eudoksija nenurimo ir pasiekė, kad jis būtų ištremtas į Kaukazą, kur dėl blogų gyvenimo sąlygų po trejų metų mirė.

Beveik visas Jono Auksaburnio literatūrinis palikimas – tai jo pamokslų stenogramos. Jo ilgi pamokslai aiškino Šventąjį Raštą, bet kartu buvo ir praktiški. Žmonės jų mielai klausydavosi ir dėl to Joną praminė Auksaburniu. Reikėtų pabrėžti, kad jo pamoksluose nebuvo sąvokos „Dievo

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

Gimdytoja“. Jo vardu vadinamoje liturgijoje ši sąvoka buvo įtraukta žymiai vėliau.

Bazilijus Didysis (330-379) gimė Kapadokijoje turtingoje krikščionių šeimoje. Pasikrikštijęs atsidėjo rimtoms Biblijos studijoms. 364 m. tapo presbiteriu, o 370 m. buvo išrinktas Cezarėjos vyskupu. Rūpinosi ligoniais ir vargšais, steigė ligonines bei nakvynės namus. Priešinosi arijonų mokymui, parašė darbų, demaskuojančių jų klaidas. Žymiausias jo kūrinys – „Apie Šventąją Dvasią“.

Bazilijus atsisakė Romos vyskupą laikyti visos Bažnyčios vyskupu, bet pripažino jo autoritetą dogmatikoje. Tiksliai apibrėžęs Trejybę nusakančius terminus, Bazilijus prisidėjo prie Konstantinopolio Antrojo Bažnyčios susirinkimo darbo. Jis pirmasis pasiūlė susirinkime priimtą formulę: *viena prigimtis (lot. substantia) ir trys asmenys (lot. personae)*.

Jeronimas (apie 345-420) kilęs taip pat iš turtingos krikščioniškos šeimos. Visai jaunas atkeliavo mokytis į Romą, kur pradėjo gana laisvai gyventi. Čia jis atsivertė į Kristų ir 360 m. pasikrikštijo. Studijavo lotynų klasiką, vėliau – hebrajų kalbą ir tapo geru filologu. Dar vėliau susidomėjo atsiskyrėlių gyvenimu ir apsigyveno Palestinoje. Po kurio laiko sugrįžo į Romą ir buvo pastebėtas vyskupo Damazo, kuris pasiūlė jam užsiimti Biblijos vertimu. Dėl savo aštraus būdo Jeronimas Romoje įgijo daug nedraugų, ir po globėjo Damazo mirties jam teko palikti „babiloniškąją“ Romą. Sugrįžęs į Palestiną jis įsikūrė netoli Betliejaus ir čia praleido likusį gyvenimą. Jeronimas yra parašęs nemažai teologinių veikalų, bet labiausiai pasidarbavo versdamas iš hebrajų kalbos į lotynų Senąjį Testamentą ir taisydamas Naujojo Testamento vertimą. Šis darbas užtruko daugiau nei 20 metų ir iki šiol vadinamas *Vulgata*.

Europos baptistų federacijos posėdis Bukarešte

Rugsėjo 24-27 dienomis Bukarešte, Rumunijoje vyko EBF (Europos baptistų federacijos) tarybos susitikimas. Jį šiais metais organizavo Rumunijos Baptistų sąjunga. Joje šiuo metu yra netoli 100 000 narių, maždaug apie 1800 bažnyčių (t.p. žr. *žemiau esančią informaciją maldos kalendoriuje*). Į posėdį susirinko virš 100 tikinčiųjų, apie 40 šalių baptistų sąjungų atstovų.

Trečiadienį, rugsėjo 24 dieną, dalyvavau mažų sąjungų atstovų susitikime. Atvyko Austrijos, Slovėnijos, Suomijos švedų ir suomių bendruomenių atstovai. Pasidalinome savo gyvenimu, patyrimais, problemomis ir iššūkiais.

Slovėnai sukūrė naują sąjungą iš 6 bendruomenių, turi didelių planų ateičiai. Užsidegę skelbti Kristų, pradėti naujas bažnyčias. Dabar sąjungoje yra 250 narių, bet turi viziją iki 2020 užaugti iki 7000 narių. Naujoji „Slovėnijos evangelikų krikščionių bažnyčia“ kitą dieną vienbalsiai buvo priimta į EBF.

Suomijoje yra dvi sąjungos: švedų ir suomių. Švedų sąjunga kuria Biblijos mokyklą su kitomis evangeliškėmis bendruomenėmis. Bažnyčios auga daugiausia pabėgėlių iš Birmos dėka, jie labai tuo džiaugiasi. Yra įsitraukę į socialines misijas, pagelbi skurstantiems maistu. Neseniai pradėjo jaunimo centro stovykloms pastatų statybas. Tiki, kad tai labai svarbi misija, vienijanti bažnyčias Suomijoje. Įdomu buvo išgirsti apie jų rengiamus įvairius meninius projektus, koncertus, dailės festivalius ir kaip tokiu būdu jie skelbia Evangeliją pasauliui.

Austrijos Baptistų sąjunga džiaugiasi augimu. 1990 metais tebuvo 10 bendruomenių, dabar 26, daugiau kaip 1800 narių. Baptistai Austrijoje atviri bendravimui su kitomis evangeliškėmis bendruomenėmis. Drauge rengia įvairius projektus, dalyvauja Evangelijos marše Vienoje, bendradarbiauja su valdžiomis, valstybinėse mokyklose dėsto tikybą, šiuo metu dirba virš 90 mokytojų. Austrijos Baptistų sąjunga yra apsijungusi į „Laisvųjų Austrijos bažnyčių“ sąjungą. Kokios tokio augimo priežastys? Vykdomasis sekretorius Walteris Klimtas pabrėžė tikinčiųjų bendravimo svarbą, ekumeninių santykių augimą, tarpusavio pagarbos ir meilės praktiką.

Visos bendruomenės mąsto apie ateitį, kuria planus, vizijas. Suomiai net vizijos darbo grupę subūrė. Dalinomės iššūkiais, maldos poreikiais, kartu meldėmės.

Vėliau vykusios EBF tarybos susirinkimuose išklausėme daug įvairių pranešimų. Posėdžius vedė EBF prezidentas Otnielis Bunaciu (Rumunijos baptistų sąjunga) bei EBF vykdomasis sekretorius Tony'is Peckas.

Klausėmės pranešimų apie bendruomenių veiklas ir baptistų gyvenimą žemyninėje Europoje bei kitur – Sirijoje, Irake, Jordane, Egipte, Irane... Pastarosiose bažnyčios stengiasi padėti kenčiantiems, dirba su pabėgėliais, aprūpina maistu, prigludžia

vaikus. Sunku gyventi karo zonoje, konfliktuose. Tačiau gimsta naujos bendruomenės. Diktatoriai nušalinami, bet prasideda karai, tikintieji nežino, kas geriau... Kaip krikščionys vertina padėtį? Jie yra mažuma. Dauguma tose valstybėse yra musulmonai, tačiau konfliktas yra ne tarp mažumų ir daugumų. Problema yra musulmonų fundamentalizmas. Fanatikų mažuma, bet kuomet jie bombarduojami, ima stiprėti ir augti. Dauguma tenai gyvenančių mūsų brolių ir seserų teigia, jog išeitis yra ne karas, bet taikus dialogas ir kiti būdai. Čia reikia išminties, Dievo įsikišimo. pasaulinių bažnyčių susivienijimų įsitraukimo ir maldų.

Tarptautinė Baptistų Teologijos seminarija galutinai iš Prahos persikėlė į Amsterdamą. Naujasis Tarptautinių baptistų teologijos studijų centras (International Baptist Theological Study Centre – IBTSC) pradėjo naują etapą.

Viso susirinkimo metu buvo daug kalbama apie taiką, prisimintas pirmasis pasaulinis karas, uždegėme žvakutes ir meldėmės už visus jame nukentėjusius. Dievo žodžiu susirinkusius žadino Gruzijos, Danijos, Vokietijos ir kiti baptistų vadovai, kurių pranešimuose vyravo taikos tema. Taip matyt Dievas vedė, juk jie nebuvo susitarę.

Brolis iš Gruzijos skaitė Michėjo 4 skyrių ir kalbėjo: „Mums reikia taikos su savimi. Šėtonas nori sugriauti mūsų ramybę. Nėra lengva taiką išlaikyti, kai esame puolami ir įžeidinėjami. Mums reikia nepriimti dvasinių nepatogumų kaip bausmės. Augimui reikia sunkumų ir skausmų. Svarbu širdyje turėti ramybę. Šeimose, kur tėvai kovoja, vaikai neturės ramybės. Kaip ir bažnyčioje, jei vadovai kovoja, nariai neaugs dvasiškai. Mes nesame taikoje su kitais, nes nesame taikoje su savimi, o nėra taikos su savimi, nes nėra taikos su Dievu. Mes lūpomis galime sakyti 'atleidžiu', bet širdyje būti pikti ir pagiežingi. Atleidimas gali pakeisti gyvenimus. Palaiminti taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo vaikais“

Į priekį ateinant Ukrainos baptistų sąjungos viceprezidentui Igoriui Bandurai, ne vienam suvirpėjo širdis. Jis dalinosi:

„Labai dėkingas už jūsų maldas ir palaikymą. Rusija visada buvo mūsų misijos laukas. Mes siųsdavome misionierius šią šalį. Rusija buvo mūsų „pasaulio pakraščiai“. Mus tai labai suartino. Kai šiais metais buvome pakviesti į metinę Rusijos Baptistų sąjungos konferenciją, tai buvo reikšmingas momentas. Mačiau daug susirinkusių brolių, kurie palaikė mus. Bet viešai to nedarė, nekalbėjo, tik širdyse ir akyse matėsi, kad jie palaiko mus. Baimė... Juk ir šiandien daugiau nei pusė Rusijoje tarnaujančių pastorių yra ukrainiečiai. Bet Rusijos baptistų sąjunga parašė deklaraciją, kuri buvo antiukrainietiška. Mes labai nusivylėme. Tokia baisi oficiali pozicija, negalėjome patikėti... Bet dirbame prie šio klausimo. Tikime, kad santykiai vėl bus geri, draugiški, kad pavyks nugalėti ir pakeisti nusistatymus.

Kokia padėtis Kryme? Bažnyčios pasidalinusios į dvi grupes. Viena nori būti Rusijos sąjungos dalimi. Kita nori likti Ukrainoje. Vyksta didelės diskusijos. O kaip rytų Ukraina? Separatistai, kurie okupavo Donecką ir Luganską, masto antižmogiškai. Jiems nesvarbu, ar evangeliška ar ne, jiems reikia būti prieš kažką. Jie yra prorusiški. Jų mintyse tik stačiatikių

bažnyčia yra tikra bažnyčia. Rusijos stačiatikių bažnyčia nepripažįsta tokios pozicijos. Viešai yra pareiškusi, kad nepalaiko tokių pažiūrų. Bet separatistams nesvarbu. Jiems baptistai - tai amerikony šnipai, mat Turčinovas buvo labai aktyvus per Maidano dienas.

Donecko krikščionių universitetas užimtas, trys bažnyčios užimtos. Jie ateina ir paima pastatus. Arba pareiškia, kad dabar čia bus stačiatikių bažnyčia. Viena bažnyčia buvo sudeginta. Todėl dauguma baptistų paliko šią zoną. Išvyko 11000-12000 žmonių. Iš Donecko centrinės baptistų bažnyčios išvyko 1000 narių, liko gal 70...

Kuo mums gali padėti broliai ir seserys iš kitur? Viliamės, kad Dievas įsikiš, ir šį blogio žmogų sustabdys. Ginklai nepadeda, mums reikia maldos galios, jeigu ieškome taikos. Melskimės labiau už Rusiją. Mes turime laisvę kalbėti, jie jos neturi. Broliai negali atvirai kalbėti. Jeigu viešai kalbės, rytoj bažnyčia kentės. Melskimės už Rusijos žmones. Jie nusipelnė geresnės ateities. Reikia daug išminties šiomis dienomis. Mūsų žmonės nenustojo mąstyti apie misiją. Mes dėl to meldžiamės. Jei galite padėti finansiškai, maistu ar drabužiais, yra tokie poreikiai...

Taikos tema skambėjo ir iš Danijos baptistų vadovės lūpų. Ji citavo: „Jis yra mūsų sutaikymas, iš abiejų padaręs viena, sugriovęs viduryje stovinčią pertvarą, savo kūnu panaikinęs priešybę (Ef 2,14). Su giliu liūdesiu pasakojo, kad šiandien Danijos baptistų sąjungą dreбина skilimo grėsmė. Priežastys įvairios. Tačiau klausė, ar Kristus yra du ar vienas? Pauliaus teologijoje nėra skilimo, jis kalba apie vienybę, nes Kristus yra viena. Jėzaus mokyme nerasime žodžio 'derybos', bet taika, meilė. Ji klausė: „Ar galime patikėti neįmanomu?“ Jėzus kviečia mylėti priešus, melstis, laiminti. Tai nėra pasaulio mokslas. Jėzus negina tautos ar valstybės. Tai lyg sienos, kurios turi būti meilės sienos. Jis peržengia sienas, lyg jų nebūtų. Skilimai šalyse įprasti. Bet mums yra galimybė parodyti, kad Kristuje esame viena ir Jame nėra sienų. Kristus vienija, ne skaldo. Jis netampa nacionalistu, nekalba apie valstybes, bet apie Dievo karalystę be sienų. Mes turime peržengti sienas o ne jas ginti.

Melskimės už mūsų didelę baptistų šeimą pasaulyje ir Europoje.

Irmantas Pinkoraitis ✓

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Lapkričio 3-9 meldžiamės už:

Olandijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	77
Bendras narių skaičius:	10 606
Prezidentė:	Els Leeuw-Vermeulen
Generalinis koordinatorius:	Albrecht Boerrigter

Lapkričio 10-16 meldžiamės už:

Lenkijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	86
Bendras narių skaičius:	5 000
Pirmininkas/Generalinis sekretorius:	Mateusz Wichary

Lapkričio 17-23 meldžiamės už:

Moldovos evangelikų krikščionių baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius: 482
Bendras narių skaičius: 19 578
Prezidentas: Ion Miron
Generalinis sekretorius: Nicolae Vozian

Lapkričio 24-30 meldžiamės už:

Rumunijos baptistų sąjungą...

Bendruomenių skaičius: 1722
Bendras narių skaičius: 19 578
Prezidentas: Ion Miron
Generalinis sekretorius: Nicolae Vozian

...ir vengriškai kalbančių baptistų bažnyčių Rumunijoje konvenciją...

Bendruomenių skaičius: 247
Bendras narių skaičius: 8 954
Prezidentas: József Simon
Generalinis sekretorius: Jozsef Kovacs

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu - NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

El.paštas: office@baptist.lt